

skal gaa ned til 12 250 Kr. Det vil formodentlig ikke synes helt ubilligt. Enligt stillede Personer vil det ærede Medlem Hr. Hauge give Aldersrente op til en Formue paa 9 935 Kr., medens jeg kun vil give op til 9 575 Kr., der er altsaa en Forskel paa ca. 350 Kr. i Formuer op imod 10 000 Kr., hvad Retten til Aldersrente angaar. Jeg tror ikke, det kan tillægges synderlig Vægt. Tager vi en enligt stillet Mand i Købstæderne, vil det ærede Medlem Hr. Hauge give ham Aldersrente op til en Aarsindkomst paa 795 Kr., jeg er saa grusom at ville nedskrive disse 795 Kr. til 766 Kr. — ja, er det ikke utilbørligt, hvad Folk kan finde paa? En enlig Kvinde vil det ærede Medlem Hr. Hauge give Aldersrente op til en Indkomst paa 762 Kr., og tænk en Gang: Er det dog ikke Tegn paa Ondsind, paa Grusomhed, paa de sletteste Hensigter, at jeg vil sætte dette Tal ned til 704 Kr., altsaa med 58 Kr.?

Hvis vi tager Landdistrikterne, vil det ærede Medlem Hr. Hauge give en enlig Mand Adkomst til Aldersrente, hvis han har en Formue paa 8 700 Kr., og jeg er grusom nok til at sige, at der maa stoppes ved 7 900 Kr. Det ærede Medlem Hr. Hauge vil give en enlig Kvinde i Landkommunerne Aldersrente, hvis hun har en Indtægt paa 658 Kr., jeg siger, der maa stoppes ved 580 Kr., og det ærede Medlem slaar sig for sit Bryst og siger: Er det ikke skammeligt? Se, hvor han staar dér og vil skrive de gamle ned! Ja, det er den Slags Foredrag, som naturligvis kan holdes, det viser jo figura, det er ogsaa Foredrag, som kan slaas op i den socialistiske Presse ud over Landet, men det er ikke et Foredrag, som hviler paa et saadant Realitetsgrundlag, at noget som helst tænkende Menneske her i Landet vil skænke det noget som helst Hensyn, naar han bliver bekendt med de faktiske Forhold.

Jeg skal saa sluttelig ganske kort gøre nogle Bemærkninger i Tilknytning til det, der er udtalt angaaende Folkeforsikring og Muligheden for at faa en saadan Forsikringsart indført her i Landet. Jeg skal aldeles ikke komme ind paa Enkeltheder, men kun udtale, at der aldrig fra min Side eller fra mit Partis Side som saadant har været givet Tilslutning til Gennemførelse af en Folkeforsikring her i Landet, hvorved Aldersrentelovgivningen bragtes til Ophør. Naar jeg i 1921 under første Behandling af Aldersrentelovforslaget udtalte, at vi kom ikke udenom vor 30-aarige Historie i denne Sag, staar jeg fuldt ud ved denne Udtalelse. Jeg sagde den Gang, at hvis vi skulde bygge

Støtten til de gamle op paa helt ny Grund, var der ikke Tvivl om, at saa vilde man i 1921 have løst Opgaven paa Forsikringsgrundlaget, men nu havde vi igennem 30 Aar haft en Ordning af denne Sag paa et helt andet Grundlag, og derfor maatte vi bygge videre derpaa. Jeg har samtidig sagt — jeg vil ikke paa nogen Maade konkurrere med det ærede Medlem Hr. Vesterager om Æren derfor —, at jeg meget vel kunde tænke mig en Folkeforsikring gennemført til Supplering af og maaske til delvis Erstatning for Aldersrenten. Jeg overlader gerne det ærede Medlem Hr. Vesterager baade Prioriteten og Æren i denne Sag, hjertensgerne, alle, der opfrisker, hvad det ærede Medlem Hr. Vesterager udtalte om Folkeforsikring i 1921 — jeg ser, mange ærede Medlemmer trækker paa Smilebaandet, man har det i frisk Erindring —, vil ogsaa vide, med hvilken Ret det ærede Medlem søger at tilægge sig denne Prioritet og den Ære, der i den Anledning tilkommer ham, jeg under ham den, som sagt, gerne.

Naar jeg da, efter at Aldersrenteloven var gennemført, skred til at nedsætte et Udvalg til Undersøgelse af Folkeforsikringstankens praktiske Gennemførelse, var det for at foretage en Undersøgelse af, om det ikke var muligt helt at undgaa Oplægning af den kolossale Reservefond, som skulde dække Præmiereserven for de tegnede Folkeforsikringer, naar Forsikringen skulde hvile i sig selv, og om det ikke var muligt at komme udenom nye administrative Institutioner ved Forvaltningen af en saadan Lov. Derfor sammensattes Kommissionen under Hensyn til Sygekasseindsigt, under Hensyn til Indsigt i Forvaltning og meget andet, foruden den teoretiske Indsigt, som fandtes dér. Og jeg anser da ogsaa den Betænkning, dette Udvalg har afgivet, for at være værdifuld og for egnet til at danne et Grundlag, paa hvilket en Overvejelse kan anstilles om Folkeforsikringstankens Gennemførelse i Praksis.

Hvis vi skal naa til overhovedet at realisere denne Tanke, saaledes at det ikke kommer til at betyde en øget Byrde for det Slægtled, der nu lever — det Slægtled, der i Sandhed har Byrder nok, og hvis økonomiske Evne desværre er afsvækket —, bliver det nødvendigt at lade Statens økonomiske Styrke træde i Stedet for Reserverne. Lad os tænke os en Præmiedydelse op til det 50de Aar; den, der først begynder ved 45 Aars Alderen, idet Loven da først træder i Kraft, maa ved 65 Aars Alderen faa den ham eller hende tilkom-